

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 6C/107/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209988
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2014:8212209988.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudcom JUDr. Karolom Krochtom v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

V časti nároku žalobcu pôvodne vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 2C 103/2012 v y l u č u j e vec na samostatné konanie.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

V časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá súd žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Žalobca podal na Okresnom súde Svidník dňa 27.9.2012 žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej : náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 770,-€ (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/111/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-€ (pôvodná sp. zn. Okresný súd Svidník 2C/112/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že OS Svidník ako exekučný súd rozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách,

o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej doby.

V ten istý deň žalobca podal na Okresnom súde Svidník aj žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 1.724,18 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 344,84 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/102/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 2.526,93 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 505,39 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/103/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1.099,18 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 219,84 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/104/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 195,07 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 39,01 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/105/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1.721,32 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 344,26 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/106/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 893,43 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 178,69 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/107/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 2.719,75 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 543,95 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/108/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd nerozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia.

V ten istý deň žalobca podal na Okresnom súde Svidník tiež žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 619,58 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/109/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.120,60 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/110/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd nerozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v zákonom stanovenej lehote, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia.

Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 9.10.2012 sp.zn.2C/102/2012 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp.zn.2C/102/2012, 2C/103/2012, 2C/104/2012, 2C/105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012, 2C/108/2012, 2C/109/2012, 2C/110/2012, 2C/111/2012 a 2C/112/2012 na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Svidník vedené pod spisovou značkou 2C/102/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn.3NcC/65/2012 zo dňa 19.10.2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci a vec bola prikázaná Okresnému súdu Bardejov, kde je vedená pod spisovou značkou 6C/107/2012.

V žalobách, dôvodených neskorým vydaním poverenia na vykonanie exekúcie pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn. 2C 111/2012 a 2C/112/2012 žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu. Ďalej v nich tvrdil, že písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) navrhol zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné

v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmami rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučnými titulmi v príslušných exekučných konaniach, ktorých sa týkali podané žaloby, boli rozsudky rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tej- ktorej žiadosti. V týchto svojich žalobách žalobca poukazoval na to, že exekučný súd napriek tomu, že tá- ktorá vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v jednotlivých dotknutých prípadoch o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom podľa žalobcu v žiadnom z dotknutých prípadov neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postupy exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávne a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa žalobcu nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedliteľná lebo počas špecifikovaných období nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca (ako poškodený) v dotknutých veciach počas súdneho konania nachádzal. Žalobca sa podľa jeho tvrdení v týchto samostatne podaných žalobách dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

V každej z týchto žalôb (sp. zn. 2C 111/2012 a 2C/112/2012) majetkovú škodu, ktorej náhradu žalobca požadoval, žalobca vyčíslil vo výške po 125,-€, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nich, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v každom jednotlivom prípade v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu po 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu po 40,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrolou stavu konaní na exekučnom súde sumu po 15,-€. Súčasne

poznámenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami.

Vo vzťahu k uplatneným náhradám nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca v týchto podaných žalobách (sp. zn. 2C 111/2012 a 2C/112/2012) poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom

čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času (v jednotlivých prípadoch) boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávok a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčnej povinného. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Ďalej uviedol, že úplne zbytočné a právne nezodôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanými pohľadávkami a ich príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov. Podľa žalobcu nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval tiež na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Vyslovil názor, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. S poukazom na v jednotlivých týchto žalobách uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy vypočítal jednotlivé požadované náhrady nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55,-€ za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu s poukazom na ním uvádzanú dĺžku doby bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu v tom- ktorom prípade. Poukázal tiež v týchto žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

V samostatne podaných žalobách, o ktorých sa konanie pôvodne viedlo pod spisovými značkami 2C/102/2013, 2C/103/2012, 2C/104/2012, 2C/105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012 a 2C/108/2012 (tvrdené nerozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia „postupom v ktorom by súd správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“) žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu

Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť

o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučnými titulmi v príslušných exekučných konaniach, ktorých sa týkali podané žaloby, boli rozsudky rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že tá- ktorá vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v jednotlivých dotknutých prípadoch o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Podľa žalobcu exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - preskúmaním žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhov na vykonanie exekúcie a exekučných titulov - rozsudkov rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu (t.j. bez splnenia zákonných podmienok) bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu (zásadu legality). Podľa žalobcu súd konajúci v pozícii exekučného súdu nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa („vmanévrovanie“ veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený). Žalobca poukazoval ďalej na to, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní a tiež na prejavenie vôle zákonodarcu kreáciou ust. § 40 a 43 zákona o rozhodcovskom konaní poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd, len vtedy ak dôjde k splneniu podmienok definovaných v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a ich splnenie nastane včas (t.j. v lehote upravenej v § 41 zákona o rozhodcovskom konaní) - t.j. ak nedôjde k včasnému splneniu podmienok podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Žalobca tvrdil, že z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán- všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase (t.j. tam, kde ich platné právo zaraďuje). Tiež uviedol, že ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku sú tieto obmedzenia zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu nielen v rovine normatívnej ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení, pretože základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie, preto všeobecný súd si pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia musí byť vedomý, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa), pričom tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že ochrana týchto práv sa celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Poukazoval na to, že ochranu práva vymedzenú cestou aplikácie § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou

kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Žalobca tiež vo vyššie uvedených žalobách uviedol, že exekučný súd tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na taký postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v tom -ktorom právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a príslušným dlžníkom (povinným) odvíjajúcom svoju podstatu od uzavretej (v jednotlivých žalobách označenej) zmluvy o úvere, nakoľko na jednej strane existuje podľa žalobcu právne relevantný exekučný titul (rozsudky rozhodcovského súdu), ktorý nemožno zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou (toho- ktorého) rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania (pričom rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní). Vyššie opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky rozhodnutej veci.

Týmito svojimi žalobami, vedenými pôvodne na OS Svidník pod sp.zn. 2C/102/2012, 2C/103/2012, 2C/104/2012, 2C/105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012 a 2C/108/2012 žalobca uplatňoval náhrady majetkovej škody a to v každom jednotlivom prípade v celkových sumách zodpovedajúcich tej- ktorej istine s príslušenstvom, ktoré podľa neho nemôžu viac byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi z príslušného záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň v týchto žalobách uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to v každom jednotlivom prípade v rozsahu 20 % z istiny s príslušenstvom uplatňovanej v tom- ktorom jednotlivom prípade (t.j. príslušnej výšky majetkovej škody). Uplatňované nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňoval tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Podľa žalobcu došlo nesprávnym úradným postupom k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Tiež uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Podľa žalobcu vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy; že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1

Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Žalobca tiež uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Poukázal tiež vo vyššie uvedených žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

V samostatne podaných žalobách, konanie o ktorých bolo pôvodne vedené na OS Svidník pod sp. zn. 2C/109/2012 a 2C/110/2012 (tvrdené neskoré rozhodnutie o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia) žalobca taktiež uviedol, pre aké konkrétne pohľadávky navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom zvýraznil, že exekučným titulom v príslušnom exekučnom konaní, ktorého sa týkala uvedená žaloba bol rozsudok rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Poukazoval tiež na to, že exekučný súd napriek tomu, že dané veci ním prejednávané nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovali si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Súčasne poukazoval na to, že vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v týchto konaniach a primäl porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne (nie len vo vzťahu k týmto konkrétnym exekučným veciam) dňa 2.7.2009 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 13.11.2009 spísal a podal ďalšiu Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 25.2.2010 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania / Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy v konaní, dňa 30.8.2010 spísal a podal Sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy v konaní, dňa 23.11.2010 spísal a podal Sťažnosť na priesťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu, dňa 25.5.2011 opätovne spísal a podal Sťažnosť na priesťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu. Ďalej v týchto svojich žalobách, o ktorých sa pôvodne konalo na OS Svidník pod sp.zn.2C/109/2012 a 2C/110/2012 uviedol, že opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), lebo podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, pričom nečinnosť okresného súdu nie je podľa neho ničím ospravedliteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veciach úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca nachádzal v predmetných veciach počas súdneho konania, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom žalobca sa, podľa jeho tvrdení v dotknutých žalobách, dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. V týchto žalobách žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody, ktorú vyčíslil sumou 125,-€, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených

nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nich, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-€. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami. Rovnako v týchto žalobách uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je podľa žalobcu dôsledkom nesústreďenej činnosti okresného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenencie povinného, pričom najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Uvádzal v nich ďalej, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv, uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Tvrdil, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov, tiež uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Tvrdil, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy, že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Aj v týchto žalobách žalobca poukazoval na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy v súdnom konaní vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy (za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky) alikvotným pomerom sumy 55,-€ za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaná s podanými žalobami nesúhlasila, podaním doručeným súdu 25.3.2013 navrhla žaloby v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podaní žalobcu, na prenášanie dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu nesúceho dôkazné bremeno na súd. Ďalej na to, že nie je jasny titul nároku na náhradu škody vzhľadom na uplatňovanie nárokov žalobcom z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietáhov a na druhej strane z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne, poukazovala na nečinnosť žalobcu vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu nárokov na náhradu škody a neposkytnutie súčinnosti z jeho strany s tým, že nárok žalobcu preto vôbec nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podľa žalovanej prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní poukazovala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, a že existenciu prietáhov v konaní nepovažuje za preukázanú. Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred tým, ako jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody). Namietala tiež vyčíslenie škody, poukázala na to, že požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové a že skutočnú škodu treba dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok - v opačnom prípade je preskúmanie predmetného nároku znemožnené. Poukázala na to, že žalobca nepreukázal jednak vznik ani výšku škody. Poukázala tiež na nepreukázanie vzniku nemajetkovej ujmy, ako ani toho, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Tiež poukazovala na negatívne vnímanie žalobcu a jeho praktík verejnosťou a uviedla, že považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže táto mu mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Uviedla, že je potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody či nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím, pričom nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie na deň 13.11.2013, na deň 19.12.2013, na deň 27.1.2014 a na deň 31.3.2014. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila - svoju neúčasť ospravedlnila s poukazom na hospodárnosť konania, o odročenie pojednávania nežiadala. Žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie taktiež nedostavili. Súd postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy. K tomu je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o pojednávania nariadené na deň 13.11.2013 a 19.12.2013, právnym zástupcom žalobcu elektronickou poštou, vždy v deň bezprostredne predchádzajúci tomuto pojednávaniu (dňa 12.11.2013 o 14.08 hod. a dňa 18.12.2013 o 12:23 hod) boli doručené ospravedlnenia a žiadosti o odročenie pojednávania ktoré súd už vzhľadom na čas ich doručenia nepovažoval za včasné ani za riadne ospravedlnenie a žiadosti o odročenie pojednávania nepovažoval za dôvodné. Žiadosti o odročenie pojednávania nariadeného na deň 27.1.2014 a na deň 31.3.2014 síce právny zástupca žalobcu zaslal v niekoľkokrátňovom predstihu, avšak v nich uvádzané dôvody na odročenie pojednávania tak ako ani uvádzané dôvody na odročenie pojednávania v už uvedených skorších jeho žiadostiach o odročenie pojednávania nemožno považovať za dôležité dôvody ako ich má na mysli ustanovenie § 119 O.s.p. (predvolanie na pojednávanie v tejto veci na deň 13.11.2013 bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 8.10.2013, predvolanie na pojednávanie na deň 19.12.2013 bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 19.11.2013, predvolanie na pojednávanie na deň 27.1.2014 bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 2.1.2014 a predvolanie na pojednávanie na deň 31.3.2014 bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 4.3.2014) pričom ani jedno ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania neobsahuje deň kedy sa právny zástupca žalobcu, resp. samotný žalobca, dozvedel o dôvode, pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie, neboli k nemu pripojené žiadne doklady preukazujúce skutočnosť v ňom uvádzané, k uvedenému podaniu neboli pripojené žiadne doklady o tom, že by na pojednávania uvádzané v danom podaní bol žalobca a jeho právny zástupca predvolaný skôr než na pojednávanie v tejto právnej veci. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 68/98 z 13. januára 1999 v zmysle ktorého kolízia dvoch pojednávaní toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie riadne a včas vytyčeného pojednávania

Súd sa oboznámil s obsahom žalôb, konanie o ktorých tu je spojené do spoločného konania, s obsahom písomných podaní účastníkov a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom fotokópií listín zo spisov OS Svidník sp.zn.7Er 280/11, sp.zn.6Er 265/09, sp.zn.7Er 292/10, sp.zn.3Er 674/10, sp.zn.3Er 743/10, sp.zn.3Er 813/10, sp.zn.4Er 521/11, sp.zn.7Er 411/09, sp.zn.6Er 25/11, sp.zn.3Er 120/09, oboznámením sa s obsahom ďalších v spise pripojených listín. V časti žaloby žalobcu pôvodne vedenej pod sp.zn.2C 103/2012 sa tunajšiemu súdu doposiaľ nepodarilo pre potreby vykonania dokazovania zabezpečiť obsah

spisu OS Svidník sp. zn. 4Er/361/2011, ktorý sa toho času nachádza na Ústavnom súde Slovenskej republiky, pričom bez dokazovania vykonaného oboznámením sa s obsahom tohto spisu nie je možné o tomto nároku žalobcu rozhodnúť, preto súd postupom podľa § 112 ods. 2 O.s.p. vec v časti tejto žaloby žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnenú v súvislosti s postupom OS Svidník pri rozhodovaní v konaní pod vyššie uvedenou sp. značkou 4Er 361/2011 vylúčil na samostatné konanie. Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 7Er 280/11 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej A. X. o vymoženie sumy 479,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 102/2012) bola dňa 6.4.2011 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 5.5.2011, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 14.6.2012 tak, že ju zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, lebo táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda rozhodcovský súd nemal právomoc na konanie

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er 265/09 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej S. D. o vymoženie sumy 224,02 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 104/2012) bola dňa 28.5.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 10.6.2009, dňa 12.8.2009 exekučný súd vyzval súdneho exekútora v súčinnosti s oprávneným predložiť súdu na vec sa vzťahujúcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere, oprávnený napriek výzve súdneho exekútora ju súdu nezaslal, dňa 28.9.2009 súdu bola doručená žiadosť oprávneného o informáciu o stave konania, následne dňa 4.12.2009 exekučný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného k predloženiu predmetnej úverovej zmluvy, dňa 5.2.2010 vyzval exekučný súd súdneho exekútora na vyčíslenie trov exekučného konania na čo súdny exekútor reagoval vyčíslením trov zo dňa 21.2.2010, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 29.3.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove toto uznesenie svojim uznesením zo dňa 2.7.2010 potvrdil, uznesenie tak nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2010.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 7Er 292/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej A. K. o vymoženie sumy 48,41 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 105/2012) bola dňa 8.3.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 26.4.2010, dňa 2.9.2010 bola súdu doručená sťažnosť oprávneného na prietahy v konaní, následne exekučný súd vyzval súdneho exekútora v súčinnosti s oprávneným predložiť na vec sa vzťahujúcu zmenku na čo oprávnený reagoval dňa 17.8.2011, dňa 12.9.2011 zahlásil vstup do konania vedľajší účastník na strane povinnej ktorý následne podal návrh na vylúčenie súdneho exekútora a na zastavenie exekúcie, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 2.10.2012 tak, že túto zamietol z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil

svoju právomoc, oprávnený podal proti tomuto uzneseniu dňa 10.10.2012 odvolanie o ktorom Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 27.8.2013 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie potvrdil, čím napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 3Er 674/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej W. S. o vymoženie sumy 397,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 106/2012) bola dňa 6.8.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20.10.2010, dňa 9.9.2011 do konania zahlásil vstup

vedľajší účastník na strane povinnej ktorý dňa 9.11.2011 podal návrh na vylúčenie súdneho exekútora a návrh na zastavenie exekúcie, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 11.5.2012 tak, že túto zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, keďže táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.7.2012.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn.3Er 743/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej Verone Čonkovej o vymoženie sumy 189,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 107/2012) bola dňa 12.8.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 29.11.2010, dňa 6.12.2010 exekučný súd vyzval právneho zástupcu oprávneného predložiť na vec sa vzťahujúcu zmenku, následne uznesením zo dňa 19.4.2011 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.6.2011 súd exekučné konanie v časti týkajúcej sa vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 189,-€ od 26.12.2009 do zaplataenia zastavil. Dňa 9.9.2011 zahľásil do konania vstup vedľajší účastník na strane povinnej ktorý dňa 9.11.2011 podal návrh na vylúčenie súdneho exekútora a návrh na zastavenie exekúcie, dňa 18.5.2012 oprávnený podal vo veci sťažnosť na prietahy v konaní. Uznesením zo dňa 28.6.2012 súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, keďže táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Proti tomuto uzneseniu oprávnený podal odvolanie o ktorom podľa obsahu spisu doposiaľ rozhodnuté nebolo.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 3Er 813/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej B. G. o vymoženie sumy 884,14 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 108/2012) bola dňa 8.11.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 22.12.2010, uznesením zo dňa 19.4.2011 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.6.2011 súd exekučné konanie v časti týkajúcej sa vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 899,14 € od 22.2.2010 do 18.10.2010 a vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 884,14 € od 19.10.2010 do zaplataenia zastavil. Dňa 9.9.2011 zahľásil do konania vstup vedľajší účastník na strane povinnej ktorý dňa 9.11.2011 podal návrh na vylúčenie súdneho exekútora a návrh na zastavenie exekúcie, dňa 18.5.2012 oprávnený podal vo veci sťažnosť na prietahy v konaní. Uznesením zo dňa 28.6.2012 súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, keďže táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Proti tomuto uzneseniu oprávnený podal odvolanie o ktorom podľa obsahu spisu doposiaľ rozhodnuté nebolo.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 4Er 521/11 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej J. Š. o vymoženie sumy 82,49,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 109/2012) bola dňa 29.6.2011 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 22.8.2011, dňa 21.9.2011 zahľásil do konania vstup vedľajší účastník na strane povinnej ktorý dňa 3.11.2011 podal návrh na vylúčenie súdneho exekútora a návrh na zastavenie exekúcie. Dňa 16.3.2012 oprávnený podal vo veci sťažnosť na prietahy v konaní. Uznesením zo dňa 16.5.2012 súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, keďže táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.6.2012.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 7Er 411/09 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému A. J.Č. o vymoženie sumy 460,06 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 110/2012) bola dňa 18.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 26.8.2009, dňa 2.11.2009 exekučný súd vyzval oprávneného predložiť na vec sa vzťahujúcu zmluvu o úvere na čo oprávnený nijako nereagoval, dňa 18.11.2009 bola súdu doručená žiadosť oprávneného o informáciu o stave konania, dňa 19.1.2010

súd vyzval právneho zástupcu oprávneného predložiteľ na vec sa vzťahujúcu zmluvu o úvere, dňa 9.9.2011 zahlásil do konania vstup vedľajší účastník na strane povinného ktorý dňa 11.11.2011 podal návrh na vylúčenie súdneho exekútora a návrh na zastavenie exekúcie. Uznesením zo dňa 16.8.2012 súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 24.4.2013 toto uznesenie potvrdil, čím nadobudlo právoplatnosť.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er 25/11 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej G. L. o vymoženie sumy 431,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 111/2012) bola dňa 7.12.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 17.1.2011, uznesením zo dňa 15.7.2011 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.8.2011 súd exekučné konanie v časti týkajúcej sa vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 431,- € od 18.4.2010 do 18.10.2010 do

zaplatenia zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.8.2011. V prevyšujúcej časti súd dňa 4.10.2011 vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 3Er 120/09 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému L.D. D. o vymoženie sumy 84,32 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 112/2012) bola dňa 10.2.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 9.3.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 10.3.2009.

Žalobca sa teda domáha voči žalovanej, z dôvodu, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd rozhodol v jednotlivých ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v jednotlivých žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby : náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 770,-€ (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/111/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 6Er/25/2011) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-€ (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/112/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 3Er/120/2009).

Žalobca sa tiež domáha voči žalovanej, z dôvodu, že Okresný Svidník ako exekučný súd rozhodol v jednotlivých ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v jednotlivých žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po uplynutí zákonom stanovenej doby: náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 619,58 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/109/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 4Er/521/2011) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.120,60 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/110/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 7Er/411/2009). A žalobca sa tiež domáha voči žalovanej, z dôvodu, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd nerozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia : náhrady majetkovej škody vo výške 1.724,18 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 344,84 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/102/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 7Er/280/2011), náhrady majetkovej škody vo výške 2.526,93 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 505,39 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/103/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 4Er/361/2011), náhrady majetkovej škody vo výške 1.099,18 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 219,84 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/104/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 6Er 265/2009), náhrady majetkovej škody vo výške 195,07 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 39,01 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/105/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 7Er/292/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 1.721,32 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 344,26 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/106/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 3Er/674/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 893,43

€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 178,69 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/107/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 3Er/743/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 2.719,75 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 543,95 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 2C/108/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Svidník pod sp. zn. 3Er/813/2010).

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej

-17- 6C 107/2012-357-

pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe

písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom do 31.5.2010, t.j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené žiadosti o udelenie poverenia v exekučných veciach 6Er 265/09, 7Er 292/10, 7Er 411/09 a 3Er 120/09) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011 t.j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené žiadosti o udelenie poverenia v exekučných veciach 7Er 280/2011, 3Er 674/10, 3Er 743/10, 3Er 813/10 a vo veci 6Er 25/2011) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2011, t.j. v znení účinnom v čase, keď bola exekučnému súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia v exekučnej veci 4Er 521/2011) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu

na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava. Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 30.6.2009), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.7.2009), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žaloby žalobcu, ktoré boli v tejto veci spojené na spoločné konanie, pôvodne vedené na Okresnom súde Svidník pod spisovými značkami 2C/102/2012, 2C/104/2012, 2C/105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012, 2C/108/2012, 2C/109/2012, 2C/110/2012, 2C/111/2012 a 2C/112/2012 považuje za nedôvodné v celom rozsahu a preto všetky žaloby z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia zamietol.

Vo vzťahu k všetkým týmto zamietnutým žalobám v prvom rade súd poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť toho- ktorého nimi uplatňovaného nároku - v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním tej- ktorej konkrétnej žaloby a splnenie podmienok v čase podávania žalôb pre podanie tej- ktorej žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania jednotlivých žalôb bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde, resp., že k zhojeniu prípadnej predčasnosti podaných žalôb došlo v priebehu tohto konania uplynutím príslušnej doby podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (pokiaľ teda skutočne požiadal o predbežné prerokovanie toho- ktorého žalovaného nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s tým- ktorým príslušným exekučným konaním) pritom žalobca bol povinný predložiť k jednotlivým žalobám (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žiadnej dotknutej žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. Žalobca písomným podaním zo dňa 1.2.2013 oznámil, že rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaným žalovanej, ktorý by obsahoval vyznačený dátum podania nedisponuje, lebo jeho originál podal žalovanej osobne do podateľne, táto prijatie každého individuálneho návrhu potvrdila prezenčnou pečiatkou, preto žalobca v žalobe navrhol vykonanie dôkazu oboznámením sa s príslušným spisom žalovanej. Žalobca tvrdil, že z dôvodu hospodárnosti a nenavyšovania jeho materiálnej škody rovnopisy týchto návrhov nevyhotovoval, má ich len v elektronickej forme, pričom vyslovil názor, že žiadna normatívna právna úprava mu takú povinnosť ani neukladá a poukazoval tiež na neexistenciu námietky žalovanej, že návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v tej ktorej veci nebol podaný. Žalobca v tomto svojom podaní a tiež aj priamo v niektorých žalobách o ktorých sa tu

koná (v žalobe kde pôvodná sp.zn. je 2C/111/2012 až 2C/112/2012) uviedol, že pri žalobách týkajúcich sa neskorého vydania poverenia (žaloby pôvodne vedené pod sp.zn.2C/111/2012 a 2C/112/2012) potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnej C. I., E.. XX.XX.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 11424/2008. V súvislosti so žalobami týkajúcimi sa rozhodnutí o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby (žaloby pôvodne vedené pod sp.zn.2C/109/2012 a 2C/110/2012) bolo žalobcom uvedené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnému O. A., E.. XX.X.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 6221/2009. V súvislosti s vecami týkajúcimi sa žalôb pre nerozhodnutie o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by súd správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“ (žaloby pôvodne vedené pod sp.zn.2C/102/2012, 2C/104/2012, 2C/105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012 a 2C/108/2012) bolo zo strany žalobcu oznámené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnému O. A., E.. XX.X.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 6221/2009. Toto však nie je preukázaním vyššie uvedených skutočností a tiež tu vyvstáva otázka prečo by mal žalobca pripojiť príslušné potvrdenia týkajúce sa žalôb prejednávaných v tejto veci k žalobe o úplne inej veci a nepripojil ich priamo k žalobám, o ktorých rozhodoval súd v tomto konaní a ktorých sa mali týkať. Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie týchto žalôb (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo o žiadosti týkajúce sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu - teda ani z tohto nemal súd preukázané, že v konkrétnych prípadoch týkajúcich sa uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním tej- ktorej žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu jednotlivé žaloby, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č.k. 6C/107/2012-20 zo dňa 19.2.2013).

Žalobca v žalobách pôvodne vedených pod sp.zn.2C/111/2012 a 2C/112/2012 zhodne tvrdil, že v príslušných exekučných konaniach došlo k ničím neodôvodneným prietahom v konaní pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie malo dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty.

Z tohto pohľadu je už na prvý pohľad a bez ďalšieho zrejme absolútne zjavná nedôvodnosť a neopodstatnenosť žaloby žalobcu vedenej pôvodne pod sp.zn.2C 112/2012. Z obsahu príslušného exekučného spisu Okresného súdu Svidník sp.zn.3Er 120/09 totiž jasne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že v tomto konaní súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol absolútne promptne a pred uplynutím lehoty, ktorej porušenie žalobca v tejto žalobe tvrdil. Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er/120/09 totiž vyplýva, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému L. D. o vymoženie sumy 84,32 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.2C 112/2012) bola dňa 10.2.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 9.3.2009 a

poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 10.3.2009, t.j. už v druhý deň po dôjdení žiadosti súdu. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodovanie súdu o žiadosti o udelenie poverenia trvalo iba jeden jediný deň, čo ďaleko predstihuje 15 dňovú zákonnú lehotu, ktorej porušenie žalobca tvrdil. Z tohto pohľadu je tvrdenie žalobcu v tejto jeho žalobe o tom, že omeškanie súdu trvalo 196 dní, resp. viac ako

šesť mesiacov tvrdením, ktoré absolútne odporuje výsledkom vykonaného dokazovania a ako také je zavádzajúce a nepravdivé.

Pokiaľ ide o žalobu pôvodne vedenú pod sp.zn.2C/111/2012, v ktorej žalobca rovnako tvrdil neskoré rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, súd predovšetkým uvádza, že žalobca v prípade tejto žaloby nepreukázal, že mu postupom OS Svidník v príslušnom exekučnom konaní skutočne vznikla majetková škoda a v akej konkrétnej výške, pričom iba podľa jeho ničím nepreukázaných tvrdení táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-€. Žalobca však v tomto konaní nepreukázal skutočné vykonanie akéhokoľvek z vyššie uvedených úkonov. Z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Svidník (6Er 25/2011, exekučné konanie žalobcu proti povinnej G. L.) nevyplývajú absolútne žiadne žalobcom tvrdené urgencyie, preto tvrdenia žalobcu o akýchkoľvek nákladoch na administratívne spracovanie textov urgencií a na poštovné sú ničím nepodložené, nepreukázané. Zaujímavé je tiež to, že žalobcovi mala v každom jednotlivom prípade žalób týkajúcich sa neskorého udelenia poverenia aj neskorého zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia (t.j. štyri žaloby žalobcu pôvodne vedené pod sp.zn.2C 109/2012, 2C 110/2012, 2C/111/2012 a 2C 112/2012) vzniknúť majetková škoda v rovnakej výške (nielen celkovej, ale aj čo sa týka jednotlivých ním proklamovaných „zložiek“ tejto škody) a to bez ohľadu na rôznu dĺžku ním uvádzanej nečinnosti exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako relevantne nepreukázal. K tomu treba poznamenať, že žalobca nijako nepreukázal, že by mu ním uvádzaná škoda mala v celom rozsahu vzniknúť výlučne v dôsledku postupu exekučného súdu. Žalobca totiž tvrdené prieťahy v postupe exekučného súdu zjavne mylne vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol vo veci 6Er 25/2011 spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice súdneho u exekútora) do dňa rozhodnutia súdu. Tento čas však pre posudzovanie prípadných prieťahov súdu nemôže byť smerodatný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu (viď § 44 ods.2 Exekučného poriadku v každom rozhodnom znení). Tu potom súd dáva do pozornosti žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručil v danom prípade žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu až po uplynutí zákonnej 15- dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods.1 Exekučného poriadku povinný urobiť (v danom prípade exekučné konania proti povinnej G. L. začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 7.12.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 17.1.2011, teda mesiac a desať dní po začatí exekučného konania, preto nečinnosť exekučného súdu nemožno posudzovať, ako to robil žalobca v žalobe 2C 111/2012, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania návrhu pred exekútorom). Súdu neboli predložené žiadne doklady o tom kedy presne mala škoda, resp. tá- ktorá jej časť žalobcovi

vzniknúť a teda či prípadne nebola spôsobená práve postupom žalobcom zvoleného súdneho exekútora. Navyše je nepravdivé tvrdenie žalobcu, že súd počas obdobia od dôjdenia žiadosti o udelenie poverenia až do jeho udelenia nevykonával relevantnú činnosť, že „nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal“. Z predmetného exekučného spisu totiž vyplýva, že v období žalobcom tvrdenej nečinnosti exekučný súd nepochybne konal a žiadosťou o udelenie poverenia a zákonnými podmienkami vedenia exekúcie sa zaoberal, keďže dňa 15.7.2011 rozhodol o čiastočnom zastavení exekučného konania, a to v časti týkajúcej sa vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 431,-€ od 18.4.2010 do zaplatenia. Proti tomuto uzneseniu sa žalobca ako oprávnený v predmetnom exekučnom konaní neodvolal, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.8.2011. Preto ak

žalobca tvrdí, že súd v celom tvrdenom období bol nečinný a uplatňuje si peňažné nároky titulom tvrdenej utrpenej ujmy napríklad aj za čas, kedy súd po vydaní uznesenia o čiastočnom zastavení exekučného konania nekonal z dôvodu plynutia zákonných lehôt na odvolanie proti tomuto uzneseniu, tak tieto jeho tvrdenia sú v rozpore so skutkovým stavom zisteným zo spisu OS Svidník sp.zn.6Er 25/2011. Zároveň samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov preukazuje, že v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade nebola žalovaná skutočná škoda (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Žalobca taktiež v konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s rozhodovaním OS Svidník vo vyššie uvedenej exekučnej veci 6Er 25/2011 vznikla nejaká nemajetková ujma. V príslušnom exekučnom konaní bolo už od jeho začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickej osobe, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčného povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do udelenia poverenia. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v tejto žalobe tvrdil, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že „časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu“ bolo úplne zbytočné a právne nezodpovedné a tunajší súd, ako bude uvedené ďalej, nie je kompetentný posudzovať žalobcom uvádzanú otázku zbytočných prietáhov v tomto konaní v smere hodnotenia postupu exekučného súdu ako nesprávneho, a tiež žalobca nijako nepreukázal, že by vyššie uvedené skutočne spôsobilo v súvislosti s danou vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - aj tu ide teda iba

o ničom nepreukázané a za takého stavu len prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijak preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať (z pohľadu súdu je nemožné aby dĺžka doby rozhodovania exekučného súdu v tomto exekučnom konaní mala za následok zánik už vytvorených podnikateľských plánov žalobcu, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a vyvolala stratu zisku z „realizovaného obchodu“). Žalobca teda nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale zároveň ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadostučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z.z. (ako požadoval žalobca v tejto žalobe namietajúcej neskoré udelenie poverenia, t.j. v žalobe pôvodnej sp.zn.2C/111/2012, s poukazom na tam uvedené nálezy Ústavného súdu SR).

Žalobca v danom prípade nijako nepreukázal vznik majetkovej škody, ako ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani len to, že zo strany exekučného súdu v príslušnom exekučnom konaní išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v žalobcom uvádzaných zbytočných prietáhoch, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmov, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v dotknutých prípadoch zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za konanie OS Svidník ako exekučného súdu.

Žalobca namieta prietahy v exekučných konaniach, pričom vychádzajúc z jeho žalôb má za to, že súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je

oprávnený preskúmať konanie, ktoré vydaniu exekučného titulu predchádzalo, ani exekučný titul čo do veci samej, a že pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v prípade exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku je viazaný 15 dňovou lehotou v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to tak podľa stavu pred 1.6.2010 ako aj po tomto dni, keď už po novelizácii Exekučného poriadku uvedená lehota neplatí pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Žalobca vo svojich žalobách tvrdí a snaží sa sofistikovane odôvodniť to, že vypustenie 15 dňovej lehoty sa netýka exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku, keďže ten je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku.

Pokiaľ ide o názor, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať konanie, ktoré vydaniu exekučného titulu predchádzalo, ani exekučný titul čo do veci samej, s týmto v súvislosti s exekučným titulom- rozhodcovským rozsudkom, ktorý je exekučným titulom vo všetkých posudzovaných exekučných konaniach, prietahy v ktorých žalobca v žalobách namieta súhlasiť nemožno. Pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku je povinnosťou súdu zaoberať sa nielen tým, či nejde o prípad podľa § 44 ods. 2 veta tretia Exekučného poriadku ale vždy aj tým, či nejde o prípad podľa § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v zmysle ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Za tým účelom je spravidla potrebné preskúmať príslušný rozhodcovský spis, ako aj príslušnú zmluvu, z porušenia ktorej záväzok povinného vznikol, keďže len tak je možné posúdiť, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní). Je pritom nesporné, že plnenie osobitných prieskumných povinností zo strany exekučného súdu pri posudzovaní spôsobilosti exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku na vykonanie exekúcie je časovo náročnejšie ako v prípade exekučných titulov pri ktorých takáto osobitná prieskumná povinnosť nie je zákonom predpísaná a je jedným z dôvodov, pre ktorý o žiadostiach o udelenie poverenia spravidla objektívne a reálne nemožno rozhodnúť do 15 dní od ich dňodenia.

Bez ohľadu na sofistikovanú argumentáciu žalobcu nemôže byť pochyb o tom, že aj sám zákonodarca uznal a priznal neprimeranú krátkosť pôvodnej 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku, i keď svoj úmysel dosiahnuť jej vypustenie z Exekučného poriadku, ktorým bola motivovaná jeho novelizácia uskutočnená zákonom číslo 144/2010 Z.z. účinného od 1.6.2010 v samotnom texte novely dostatočne jasne a zrozumiteľne neprejavil. Z autentického výkladu tejto novely, za ktorý možno považovať Uznesenie Ústavnoprávneho výboru NR SR z 23.2.2010 ktorým bola uvedená zmena § 44 ods. 2 Exekučného poriadku navrhnutá je však nepochybné, že cieľom, zmyslom a účelom novely bolo, aby lehota 15 dní neplatila v prípade exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku, najmä vzhľadom na potrebu, „aby súd mohol objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.“ (citované z Uznesenia Ústavnoprávneho výboru NR SR z 23.2.2010 dostupného na webovom sídle Národnej rady SR).

Čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov v exekučných konaniach, ktoré žalobca tvrdil v rozsudkom zamietnutých žalobách pôvodnej sp.zn. 2C 102/2012, 2C 104/2012, 2C 105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012, 2C/108/2012, 2C 109/2012, 2C 110/2012 a 2C/111/2012) súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v príslušných exekučných konaniach v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo v tom- ktorom exekučnom konaní rozhodnuté o udelení poverenia, zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zastavení exekučného konania bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konania v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca nesúci vo veci dôkazné bremeno však ani o takýchto sťažnostiach vo vzťahu k vyššie uvedeným konaniam a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu sám žiadne dôkazy). Z obsahu exekučných spisov sp.zn. 3Er 743/20101 sp.zn. 3Er 813/10 a sp.zn. 4Er/521/11 síce vyplýva, že žalobca v týchto exekučných konaniach sťažnosť na prietahy predsedovi exekučného súdu podal, o výsledku ich vybavenia ale žalobca nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy a ani z uvedených spisov tento výsledok zistiť nemožno. Opačný výklad, ako výklad o nemožnosti posudzovať

prieťahy v konaní všeobecným súdom by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmavať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného /konkrétne od 1.1.2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

O konštatovaní zbytočných prieťahov vyššie uvedenými orgánmi však žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy, pričom tu zároveň treba poukázať na to, že pokiaľ v žalobách vedených pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/109/2012 (príslušné exekučné konanie sp. zn.4Er 521/2011) a sp.zn.2C/110/2012 (príslušné exekučné konanie sp. zn.7Er 411/2009) aj výslovne poukazoval na svoje „enormné“ úsilie k vydaniu rozhodnutia prostredníctvom svojich opakovaných žiadostí, podnetov a sťažností, ktoré v týchto žalobách na ich čl.3 a 4 čo do dátumu a obsahu podrobne špecifikoval, tak z obsahu príslušných exekučných spisov OS Svidník (4Er 521/2011 a 7Er 411/2009) vyplýva, že v uvedených veciach žiadne takéto podania žalobcom učené neboli, vo veci 4Er 521/2011 žalobca podal jednu sťažnosť na prieťahy v konaní a vo veci 7Er 411/09 len jednu žiadosť o informáciu o stave konania. Táto argumentácia žalobcu je tu teda zjavne nedôvodná (podľa žalobcovho tvrdenia dokonca prvá z týchto žiadostí, podnetov a urgencií mala byť učená už dňa 2.7.2009, hoci exekučné konanie 7Er 411/2009 začalo až dňa 18.7.2009 a exekučné konanie 4Er 521/2011 až dňa 29.6.2011, teda až po dvoch rokoch odo dňa keď mal žalobca podľa svojich tvrdení údajne prvýkrát začať „urgovať“ rozhodnutie v tejto veci).

Vo vzťahu k relevancii tvrdení žalobcu obsiahnutých v jeho žalobách treba tiež poukázať na to, že v texte týmto rozsudkom zamietnutých žalôb sp.zn.2C 102/2012, 2C 104/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012, 2C/108/2012, 2C 109/2012 a 2C 110/2012 žalobca uvádzal úplne iné dátumy rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia, než ako boli zistené z obsahu pripojených a oboznámených exekučných spisov, resp. ich fotokópií (napr. podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej A. X. /sp.zn. OS Svidník 7Er/280/2011/ malo byť rozhodnuté dňa 4.7.2012, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté dňa 14.6.2012; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej S. D. /sp.zn. OS Svidník 6Er/265/2009/ malo byť rozhodnuté až dňa 16.8.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 29.3.2010, a to rozhodnutím o zastavení exekučného konania; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej W. S. /sp.zn. OS Svidník 3Er/674/2010/ malo byť rozhodnuté až dňa 4.7.2012, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 11.5.2012; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej K. Č. /sp.zn. OS Svidník 3Er/743/2010/ malo byť rozhodnuté až dňa 31.8.2012, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté prvýkrát už dňa 19.4.2011 a to rozhodnutím o čiastočnom zastavení exekučného konania, pričom o zamietnutí žiadosti bolo rozhodnuté dňa 28.6.2012 a nie dňa 31.8.2012 ako tvrdil žalobca; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej B. G. /sp.zn. OS Svidník 3Er/813/2010/ malo byť rozhodnuté až dňa 31.8.2012 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti prvýkrát rozhodnuté už dňa 19.4.2011, a to uznesením o čiastočnom zastavení exekučného konania pričom o zamietnutí žiadosti bolo rozhodnuté dňa 28.6.2012 a nie dňa 31.8.2012 ako tvrdil žalobca; podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej J. Š. /sp.zn. OS Svidník 4Er/521/2011/ malo byť rozhodnuté dňa 30.5.2012, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté dňa 16.5.2012); podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnému A. J. /sp.zn. OS Svidník 7Er/411/2009/ malo byť rozhodnuté dňa 10.9.2012, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté dňa 16.8.2012).

Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu

na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods.2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods.2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam zakotvil akýmkoľvek spôsobom vyjadrenie akejkoľvek lehoty, potom je absolútne zrejmé, že neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola a nie je.

Keďže žalobca tvrdené prieťahy v postupe exekučného súdu vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice u súdneho exekútora) do dňa rozhodnutia súdu, treba tiež uviesť to, že tento čas pre posudzovanie prípadných prieťahov súdu nemôže byť smerodatný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu. Tu potom súd pripomína žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručoval žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo väčšine prípadov súdu až po uplynutí zákonnej 15- dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods.1 Exekučného poriadku povinný učiniť (napr. v prípade exekučného konania proti povinnej A. X. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 6.4.2011, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 5.5.2011, v prípade exekučného konania proti povinnej A. K. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 8.3.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 26.4.2010; v prípade exekučného konania proti povinnej W. S. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 6.8.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 20.10.2010, teda po viac ako dvoch mesiacoch; v prípade exekučného konania proti povinnej K. Č. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 12.8.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 29.11.2010, teda po viac ako troch mesiacoch; v prípade exekučného konania proti povinnej B. G. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 8.11.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 22.12.2010; v prípade exekučného konania proti povinnej J. Š. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 29.6.2011, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 22.8.2011; v prípade exekučného konania proti povinnému A. J. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 18.7.2009, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 26.8.2009; v prípade exekučného konania proti povinnej G. L. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 7.12.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 17.1.2011 preto nečinnosť exekučného súdu nemožno posudzovať, ako to robil žalobca v jednotlivých žalobách, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania toho- ktorého návrhu pred exekútorom).

Okrem toho tunajší súd doby, v ktorých o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia exekučný súd vo vyššie uvedených exekučných konaniach rozhodol, nepovažuje vzhľadom na konkrétne okolnosti týchto vecí vôbec za neprimerane dlhé jednak vzhľadom na obsah posudzovaných exekučných titulov, súvisiacich zmlúv o úvere a všeobecných podmienok (ako vyplývajú z jednotlivých spisov), ako ani vzhľadom na príslušné úkony a výzvy exekučného súdu adresované žalobcovi a súdnemu exekútorovi v súvislosti s riadnym preskúmaním exekučných titulov ako sú vyššie pri jednotlivých exekučných konaniach popísané. Ak žalobca argumentuje prieťahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd nad rámec už uvedených dôvodov vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní, vid' napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02 v ktorom Ústavný súd judikoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto

prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Súdu je z obsahu exekučných spisov Okresného súdu Svidník s ktorými sa oboznámil v rámci dokazovania v tejto veci, ako aj z jeho vlastnej činnosti (§ 121 O.s.p.) a z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo

exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, preto vyvodzoval právo z tvrdených prieťahov v týchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý podklad (exekučný titul) nie je podľa súdu vzhľadom na množstvo týchto konaní a predovšetkým konkrétne okolnosti prejednávanych vecí namieste. Aj opakovane tvrdené legitímne očakávania žalobcu totiž treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli vyhlásené za nedôvodné, neprípustné, tak ako v tu prejednávanych veciach. Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto sám právo porušuje. Každý by mal číť zásadu, že z nepráva nemôže vzniknúť právo a nárok na právnu ochranu majú len práva, nadobudnuté v súlade so znením a účelom zákona. Tu uplatňované nároky žalobcu je nemožné nehodnotiť aj v týchto intenciách. Na začiatku to bol totiž práve žalobca, ktorý inicioval najskôr rozhodcovské, a potom následne tu prejednané exekučné konania proti povinným, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalobcu pritom z takéhoto postupu nijako neospravedlňuje prípadná existencia určitej pohľadávky proti povinným. Inými slovami povedané, nemôže sa zo zákonom zakázaného konania stať zákonom dovolené konanie len s poukazom na existenciu pohľadávky. Preto ak sa žalobca snaží celú zodpovednosť preniesť na exekučný súd tvrdením, že ak by ten rozhodol skôr, a teda žalobca by skôr vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá, mohol uskutočniť náhradu exekučného titulu, čím údajne postup súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára, tak tu súd pripomína žalobcovi, že zodpovednosť za „nevedomosť“ žalobcu o nespôsobilosti jeho exekučného titulu ani samotné riziko jeho podnikania nemožno prenášať na exekučný súd, resp. na žalovanú. Ak by sa žalobca skutočne správal ako riadny hospodár, zaiste by ako oprávnený neinicioval množstvo nedôvodných, zbytočných exekučných konaní a ako riadnemu hospodárovi mu už to, že v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie a následne mu preto nemohlo byť doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie mohlo signalizovať, že na vykonanie exekúcie nie sú splnené zákonné podmienky.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške po 125,-€, ktorú žalobca požadoval v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn. 2C/109/2012 a 2C/110/2012, žalobca vznik takejto škody na jeho strane nepreukázal, ako ani výšku uvedenej, ním požadovanej škody. Žalobca podľa svojich tvrdení v týchto žalobách v tomto prípade v období od doručenia príslušnej žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia o nej vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-€. Z oboznámeného obsahu súvisiacich exekučných spisov OS Svidník ktorých sa tieto žaloby týkajú (sp. zn.4Er 521/2011 a 7Er 411/2009) pritom až na jedinú sťažnosť na prieťahy v konaní 4Er 521/2011 a jednu žiadosť o informáciu o stave konania vo veci 7Er 411/09 neboli zistené absolútne žiadne urgencie zo strany žalobcu v daných exekučných konaniach - nie sú teda preukázané žiadne náklady spojené s administratívnym spracovaním ich textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné.

Žalobca tiež nepredložil jediný dôkaz o skutočnej výške nákladov na správu svojej pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému ani výšku nákladov na udržiavanie a správu informačného systému, ako ani tú skutočnosť, že by pracovné výkony jeho zamestnancov a udržiavanie a správa informačného systému bolo potrebné výlučne v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu v dotknutých konaniach o podanej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak

jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako relevantne nepreukázal, ako ani príčinnú súvislosť medzi činnosťou exekučného súdu a žalobcom proklamovanými vyššie uvedenými nákladmi, ktoré žalobca považuje za vzniknutú škodu. K tomu treba poznamenať, že žalobca nijako nepreukázal, že by mu ním uvádzaná škoda mala v celom rozsahu vzniknúť výlučne v dôsledku postupu exekučného súdu (tu treba zdôrazniť, že samotný súdny exekútor, ktorého si žalobca zvolil, predložil exekučnému súdu v danom prípade žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie výrazne po uplynutí zákonom určenej lehoty a súdu pritom zo strany žalobcu neboli predložené žiadne doklady ani o tom v akom presnom časovom období a v akom presnom rozsahu v danom období mala táto škoda, resp. tá- ktorá jej časť žalobcovi vzniknúť a teda či prípadne nebola spôsobená práve postupom žalobcom zvoleného súdneho exekútora). Zároveň samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov preukazuje, že v tomto konaní nebola žalovaná skutočná škoda a aj z uvedeného dôvodu nebolo možné dotknutým žalobám v danej časti vyhovieť (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Ak žalobca v súvislosti so vznikom tejto majetkovej škody vo výške 125,-€, ktorú súd má za nepreukázanú poukazyval v žalobách pôvodnej sp.zn.2C 109/2012 a 2C 110/2012 na to, že táto suma by ho nezaťažila „ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu“ nedá sa mu pripomenúť, že žiadna suma by s určitosťou a predovšetkým žalobcu nezaťažila v prípade, ak by sa nedomáhal vymoženiam pohľadávky na základe nespôsobilého exekučného titulu.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom, ktoré podľa žalobcu viac nemôžu byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní (ktoej sa žalobca domáhal vo svojich žalobách vedených pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/102/2012, 2C/104/2012, 2C/105/2012, 2C/106/2012, 2C/107/2012 a 2C/108/2012 - príslušné exekučné konania 7Er/280/2011, 6Er/265/2009, 7Er/292/2010, 3Er/674/2010, 3Er/743/2010 a 3Er/813/2010) treba poukázať na to, že uvedené škody žalobcovi v žiadnom prípade nemohli vzniknúť. Vo vyššie uvedených exekučných konaniach exekučný súd nevykonal žiaden úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, neporušil princíp právnej istoty rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v príslušných exekučných konaniach, ani nevyvolal stav zakladajúci prekážku veci právoplatne rozhodnutej (k otázke namietaných zbytočných prietahov sa súd vyjadril už vyššie). V prvom rade treba zdôrazniť tú skutočnosť, že žiadne z rozhodnutí o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie resp. o zastavení exekučného konania v exekučných konaniach 7Er 280/2011, 6Er 265/2009, 7Er 292/2010, 3Er 674/2010, 3Er 743/2010 a 3Er 813/2010 nebolo zrušené ako nezákonné, vo veci 7Er 280/2011 sa žalobca ani neodvolal, vo veci 6Er 265/2009 bolo zastavenie exekučného konania potvrdené odvolacím súdom, vo veci 7Er 292/2010 bolo zamietnutie žiadosti potvrdené odvolacím súdom a vo veci 3Er 674/2010 sa žalobca ani neodvolal, vo veci 3Er 743/2010 a 3Er 813/2010 odvolací súd ešte nerozhodol. Exekučný súd postupoval v každom z vyššie uvedených exekučných konaní plne v súlade so zákonom, ak preskúmaval

otázku samotnej vykonateľnosti toho- ktorého exekučného titulu (rozsudku rozhodcovského súdu). Exekučný súd bol oprávnený a povinný skúmať či boli v dotknutých exekučných konaniach splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie (či na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti toho - ktorého exekučného titulu, musel na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného bol povinný skúmať či exekučné tituly, na základe ktorých súdny exekútor žiadal o udelenie poverení na vykonanie exekúcie, boli spôsobilými exekučnými titulmi v zmysle ustanoveniu § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučnými titulmi v dotknutých exekučných veciach boli rozsudky rozhodcovského súdu, musel pritom exekučný súd popri ust. Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež iba „ZoRK“). Podľa Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 3.3.2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13, vnútroštátny súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Obdobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 18.1.2012 sp. zn. 6 Cdo 143/2011 konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či

rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

Rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyklúčia.

Podľa § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3 ZoRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3. Podľa prílohy bodu 1. písm. q) smernice 93/13/ES patria medzi nekalé podmienky (v zmysle čl. 3 bodu 1. a 2. smernice) aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Uvedená smernica bola prebratá do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004, ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Na základe zásady nepriameho účinku je táto smernica záväzná aj pre Slovenskú republiku a treba ju používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy.

I keď samotní povinní vystupujúci vo vyššie uvedených exekučných konaniach nevyužili oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovských doložiek, od ktorých rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc v príslušných ním vedených konaniach, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor tohto- ktorého rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť príslušného exekučného titulu. Tiež bol oprávnený a povinný skúmať splnenie ďalších podmienok pre vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. Takýmto postupom exekučný súd napíňal povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaní ním vedenom pod sp. zn. 6Er/265/2009 dospel k záveru o nepreskúmateľnosti a o nevykonateľnosti exekučného titulu a v konaniach 7Er 280/2011, 7Er/292/2010, 3Er 674/2010, 3Er 743/2010 a 3Er 813/2010 k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky. Svoje závery v každom rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie resp. o zastavení exekučného konania v príslušných exekučných konaniach náležite a podrobne odôvodnil). Exekučný súd teda v uvedených konaniach preskúmal predložené rozhodcovské rozsudky a príslušné žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, resp. exekučné konania podľa zák.č.244/2002 Z.z. zastavil nakoľko dospel k záveru, že príslušné rozhodcovské rozsudky neboli vykonateľnými exekučnými titulmi, na základe ktorých by bolo možné viesť exekúciu. V uvedených veciach postupy exekučného súdu boli plne opodstatnené a zákonné. Uvedené postupy exekučného súdu neboli posudzovaním vecnej správnosti tohto- ktorého rozsudku rozhodcovského súdu a nesmerovali k ich zrušeniu. Okrem toho nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu (v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn.2C 102/2012, 2C 104/2012, 2C 105/2012, 2C 106/2012, 2C 107/2012 a 2C 108/2012), že exekučný súd vo vyššie uvedených exekučných konaniach založil prekážku veci rozhodnutej - pokiaľ totiž rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie v príslušných veciach, resp. je jeho rozsudok nepreskúmateľný a nevykonateľný, ním vydané rozsudky, ktoré boli predložené ako exekučné tituly sú nullitnými, t.j. ničotnými aktmi, ktoré sú z hľadiska právneho neexistujúce a nikoho nezaväzujúce a ako také nemôžu zakladať v prípadnom občianskom súdnom konaní prekážku rozhodnutej veci. Z uvedeného vyplýva, že nároky žalobcu na náhrady majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom (v zmysle žalôb vedených pôvodne na OS

Svidník pod sp. zn. 2C 102/2012, 2C 104/2012, 2C 105/2012, 2C 106/2012, 2C 107/2012 a 2C 108/2012 sú absolútne nedôvodné, nakoľko žalobcovi uvedené škody nevznikli.

Súd opätovne zdôrazňuje, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č.k. 6C/107/2012-20 zo dňa 19.2.2013). Napriek uvedenej skutočnosti žalobca taktiež v tomto konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s

jednotlivými prípadmi rozhodovania OS Svidník v ním vedených exekučných veciach (tam kde boli žiadosti o udelenie poverenia zamietnuté, resp. exekučné konania boli zastavené, t.j. žaloby pôvodnej sp.zn. 2C 102/2012, 2C 104/2012, 2C 105/2012, 2C 106/2012, 2C 107/2012, 2C 108/2012 a 2C 109/2012 a 2C 110/2012) vznikla nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v daných exekučných konaniach, ani porušenie práva na súdnu ochranu či práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Svidník. V príslušných exekučných konaniach bolo už od ich začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickým osobám, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolventie toho- ktorého povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, resp. s údajnou absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postupy exekučného súdu v jednotlivých vyššie uvedených exekučných konaniach v súvislosti s tou- ktorou vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom spôsobili zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijako preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V súvislosti s tvrdenou frustráciou treba pripomenúť, že žalobca v exekučných konaniach nevystupoval ako povinný voči ktorému by sa viedlo nedôvodné exekučné konanie, ale ako oprávnený, ktorý sám také nedôvodné konanie inicioval. Žalobca v žiadnom jednotlivom prípade, čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb, nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadostučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z.z (ako požadoval žalobca v žalobách

vedených pôvodne na OS Svidník pod sp. zn. 2C/109/2012 a 2C 110/2012 s poukazom na v týchto žalobách uvedené nálezy Ústavného súdu SR) a čo sa týka v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník pod sp. zn. 2C 102/2012, 2C 104/2012, 2C 105/2012, 2C 106/2012, 2C 107/2012 a 2C 108/2012 uplatnených nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy vo výškach po 20 % z tej- ktorej istiny s príslušenstvom požadovanej v jednotlivých uvedených žalobách z titulu majetkovej škody, treba opätovne zdôrazniť, že súd nemal nijako preukázané, že by v dotknutých exekučných konaniach OS Svidník (ktorých sa jednotlivé uvedené žaloby dotýkali) došlo k akémukoľvek nezákonnému či nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu a teda nebolo súdu v žiadnom z týchto prípadov preukázané, že by žalobcovi vôbec vznikla akákoľvek nemajetková ujma, ktorej náhradu v peniazoch by prípadne bolo možné žalobcovi priznať.

K absolútnej nedôvodnosti akýchkoľvek náhrad žalobcu v súvislosti s jeho žalobou pôvodnej sp.zn.2C 112/2012 kde bolo dokazovaním bez akýchkoľvek pochybností vyvrátené tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe, lebo poverenie na vykonanie exekúcie tam bolo udelené riadne a včas sa už súd vyjadril vyššie a rovnako vyššie sa vyjadril aj k dôvodom absolútnej nedôvodnosti akýchkoľvek náhrad žalobcu v súvislosti s jeho žalobou pôvodnej sp.zn.2C 111/2012 namietajúcou neskoré udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní OS Svidník sp.zn. 6Er 25/2011.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

V časti nároku žalobcu pôvodne vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 2C 103/2012 vylúčil vec na samostatné konanie, nakoľko pre aktuálnu nemožnosť zabezpečiť pre potreby dokazovania príslušný exekučný spis iný postup neprichádzal do úvahy.

S poukazom na dôvody, pre ktoré boli príslušné žaloby zamietnuté, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči dotknutým žalobám obsiahnutými v jej vyjadrení doručenom súdu 25.3.2013 (osobitne tými, ktoré v podstate korešpondujú s vyššie uvedenými dôvodmi zamietnutia príslušných žalôb v tomto konaní, ako aj tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žaloby v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premlčania, zmätočnosti žalôb a pod.).

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhov v jednotlivých žalobách medzitémnym rozsudkom o základe tej- ktorej veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitémnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na pojednávaní dňa 31.3.2014 súd vo vyhlásenom rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá je v celom rozsahu neúspešný „žalobca povinný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške, ako budú určené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“ - žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčísli (pritom jej na ňou uvedenú elektronickú poštovú adresu dňa 2.4.2014 bola zaslaná aj zápisnica z pojednávania, teda mala vedomosť o vyhlásení rozsudku), pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne preukázateľné trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývajú, preto súd v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

O trovách konania vo veci 2C 103/2012 vylúčenej na samostatné konanie bude rozhodnuté v konaní o vylúčenej veci.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Bardejov.

1, V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2, Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3, Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.